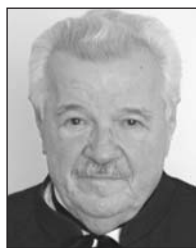

dr. Lehmann Antal
1936–2010

Búcsúzunk Tőled
Kedves Barátunk!

Igen, mi erdészek
mondunk utolsó Istenhozzádot dr. Lehmann Antalnak. Annak a természettudós-
nak, akiről kevesen
tudják, hogy a Du-
na–Dráva Nemzeti

Park első igazgatójaként éppen az erdőgazdálkodás és természetvédelem példaértékű összehangolásáért kapta meg az egyik legmagasabb erdész kitüntetést, a Kaán Károly díjat. Ezért mi Őt Tiszteletbeli Erdésszé fogadtuk.

Kedves Tóni Bátyánk!

Olyan időszakban voltál a természetvédelem élén, amikor – saját szavaiddal élve – ez az intézmény még csak kereste önmagát. Törvénye már volt, de a hétköznapiakat mederben tartó, eligazítást és fogódzót jelentő rendelet egyre csak késett. Nem véletlenül alakultak ki szekértáborok az erdészek és természetvédők között országos méretekben. Mégis akadt egy hely – Baranya megye – amely a béke szigete volt. Mi volt a titkod, amellyel ezt elérted?

Az Első természetvédő voltál, aki jobbát nyújtotta felénk, erdészek felé és mi tisztelettel elfogadtuk azt.

Tudtad és vallottad, hogy a természetvédelem bölcsőjét 1879-től kezdődően az erdészek ringatták.

Mint a pécsi egyetem természetföldrajz tanára a legjobb ismerője voltál annak a természeti környezetnek, amelyet irányítottál, felismerve és hirdetve saját munkatársaid felé azt a tényt, hogy mennyi értéket köszönhet a természetvédelem az erdészeknek.

Ezeket az értékeket aztán évente a hagyományossá váló közös konferenciákon be is mutattad, összehozva ezáltal a két terület szakembereit.

Igen, az árkokat betemetted!

Beszélgetéseink gyakori témája volt a földrajz és történelem, mert szerinted így teljes az egység. Tájak és emberek. Létezik egy emberi léptékű csodálatos táj, egy pannonkori dombvidék, a Zselic, amelynek nemcsak krónikása, de aktív szereplője is voltál. Milyen kiszámíthatatlan az emberi sors! Sasréten, abban a több mint 100 éve alapított iskolában kezdted tanítói pályádat, amely 1996-ban az ország első Erdei Iskolája lett. Avatását követően már a DDNP igazgatójaként tértél vissza, hogy gyökereidet sohasem feledve valósítsd meg a természetvédelem és erdőgazdálkodás országosan is példaértékű gyakorlatát.

Majd következett aktív pályafutásod utolsó napja. Búcsú a mecseki erdészekről, attól a közösségtől, amelyik úgy érezte, hogy megadja a méltóságát ennek a találkozóznak. Máig felemelő és egyben szívszorító érzés volt a Villányi hegyoldalban elkészönni Tőled. Akkor láttunk egyetlen egyszer a könnyeiddel küszködni. Akkor elkészöntünk, most búcsú-
zunk kedves Barátunk. Az utolsó ajándékot is mi kaptuk Tőled akkor. Mint a természetföld-

rajz tanára, a geológia megszállottja, egy-egy finoman csiszolt kő-alapra helyezett kristállyal lepte meg valamennyiünket. Most már tudjuk, hogy örök emlékként.

Drága Barátunk!

Igazad lett. Ha rátekinünk az ajándékokra, a természet csodálatos tollú költője, Wass Albert sorai törnek elő:

„...mert elfut a víz, és csak a kő marad,
de a kő marad.”

Kedves Tóni Bátyánk!

A Jó Isten nyugtasson békében.

Dr. Papp Tivadar

Balsay Antal
1945–2011

Kedves Kollégánk
1968 augusztusában került az akkori nevén Mezőföldi Állami Erdő- és Vadgazdasághoz, fásítási és szakirányítási előadónak. Akkoriban a Rössler Károly irányítása alá tartozó fásítási

tevékenység jelentős felütés előtt állt, hiszen a mai szemmel is meghatározó erdészeti munkák folytak az erdőgazdaságnál.

Pályája töretlenül emelkedett felfelé, kezdetben a Sárosvi Erdészeti erdészeti műszaki vezető, később a szakmai munkájának nagyobb teret adva, a központban helyezték fásítási előadónak, ahol jó felkészültségről számot adhatott. Aztán 1978-ban a Fásító Erdészeti kinevezték erdészeti vezetőnek, itt a gyakorta mostoha körülmények között is helytállva irányította a parkosítást. 1987-ben ismét a központba került, és már osztályvezetői szinten vezette a már többségében vállalkozásban, külső cégek megrendelésére végzett parkosítási, fásítási feladatokat.

A család és a munka mellett tovább is képezte magát, tájrendezési és természetvédelmi szakmérnöki diplomát szerzett 1977-ben.

Munkába állásának kezdetén folyt az M7-es autópálya fásítási munkái, amely a maga nemében úttörő tevékenységnek számított, hiszen az ország első autópályájaként ilyen irányú tapasztalatok nem álltak a rendelkezésre.

Beindult a Velencei-tó környékének, mintegy 2000 ha kopár területnek a pionír fajokkal történő fásítása, hogy a lepusztult domboldalak ismét a tő meghatározó látképévé váljanak. A cél az volt, hogy az erodált felületeket zöld erdő, élő és lélegző, oxigént termelő növényzet borítsa. Springer Ferenc, mint a VIB nagyhatalmú elnöke, külön kormányjelentésben köszönte meg szakmai, és társadalmi tevékenységét az üdülő tó környékének sokoldalú fejlesztésében.

1980-ban a Velencei-tavi Intézőbizottsággal közösen került sor egy a térségben szokatlan, az összes többitől eltérő adottságú növénykert kialakítására, melynek az volt a célja, hogy a Velencei-tó környékén lassan kialakuló turizmusnak egy önálló, a Velencei-hegység növény-állat-geológiai világát összefoglaló egységben bemutató kert jöjjön létre. Ez mára

Pákozd-Sukorói Arborétum amely 1991-ben nyitotta meg a kapuit. A 250-féle növényfajta tervezése, ültetése, a múzeum kialakítása, bemutató anyagának összegyűjtése, a támogatások szerzése, a fenntarthatóság biztosítása mind az Ő nevéhez is fűződik. A létesítmény jó példája az erdésztszadalomnak a természeti környezet védelmére tett erőfeszítéseire. Ma már évente harmincezer látogatójuk.

Székesfehérváron sok ipari létesítmény hálás a társadalmi munkában elkészített parkosítási terveiért, amelynek során az addig rendetlen, szeméttel borított gyárudvarok helyén mutatós, szemet gyönyörködtető parkok létesültek.

Munkáját, tehetségét, alkotóerejét, pontos kivitelezését, jó szervezőkészségét, okosságát főnökei mindig elismerték, amelyet bizonyít számtalan kiváló dolgozó jelvény, amelyet 1971–89 között szinte minden második évben átvehettek, valamint a dícső oklevelek halmaza. Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetést is kapott 1985-ben, amellyel a környezetvédelem és a tájrendezés terén kifejtett munkáját ismerték el.

A szakmában ismert erdőmérnököt 1993-ban a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Hivatalának Erdővédelmi és Erdészeti politikai Osztályához hívták dolgozni, amit el is vállalt, azzal a meggyőződéssel, hogy a szakma legfelső irányításába kerülve a gyakorlati életet képviselje. Itt fáradságot és idejét nem kímélve vett részt az 1996. évi Erdőtörvény megalkotásában, melynek során három, merőben új szakmapolitikai kihívásnak is egyidejűleg kellett megfelelni: a piacgazdasági átalakulás, az újból megjelenő magánerdő-tulajdon és az egyre agresszívabb „zöld” ökológiai problémák. Emellett elévülhetetlen érdemeket szerzett a hazai erdővédelmi tevékenység országos koordinálása terén és az állami erdei vasutak működtetésének irányítójaként is.

Munkássága elismeréseként 1999-ben kinevezték a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium Erdészeti Hivatala Erdészeti Igazgatási Osztálya osztályvezetőjének. Ebben a beosztásában elsősorban a másodfokú szakhatósági eljárások és a természetvédelmi társintézményekkel történő egyeztetések bölcs megoldása jellemezték tevékenységét. Széles körű és több szintű szakmai tapasztalatait kamatoztatta 1993-tól a Gemenci Erdő és Vadgazdaság Rt. igazgatósági tagjaként is.

Szívesen és türelmesen foglalkozott a fiatalabb kollégákkal, akik mindenütt felnézhetek rá, elismerve gazdag szakismereteit, élettapasztalatát, sokat tanulhattak Tőle. Fiaitalkori, sikeres élsportolói egyéniségét megőrizve tudott részt venni az Agrárminisztériumok Nemzetközi Sporttalálkozóin is.

Minisztériumi pályafutását és szakmai életművét 2006. évi nyugdíjba vonulásakor a „Pro Silva Hungariae” („Magyar Erdőért”) miniszteri szakmai kitüntetéssel ismerték el.

Kissé zárkózott természetét feloldva, fanyar humora, a dolgok jó és sötét oldalát egyszerre megmutatva gyakran megnevette-tett Bennünket. Kiváló képességű és felkészültségű, az erdészszakma iránt mélyen elkötelezett, hivatástudattal megáldott, véleményét nyíltan vállaló, intelligens, széles látókörű munkatársként nagyon szerettük.

E. G. – H. Gy.